

176. Smålandsvisa

1. Jag vet ett land, som jag förgäves målar,
där himlen ä' bå' vit å grå å blå,
där tusen stjärnor glo med gyllne strålar
från himlavalv med silvermåne på
Trallalalla ...

2. Visst ä de fattigt nog i vårt Småland,
där stenarösen vålla mycke' sjå.
Visst får man gno, gynås, emellan målen
för låga arbetslöner, men vadå!
Trallalalla ...

3. I år blir kålen här å smår å råli'
men vi får väl belåttna va' ändå,
ty än så ha vi armar kvar med stål i
och hoppas alltid det blir någon rå.
Trallalalla ...

4. I Smålands dalar föddes ingen fåne,
nej, kvicka ä vi ifrån topp te tå,
och fast vi råkat gränsa intill Skåne,
små snillen ä vi allihop ändå.
Trallalalla ...

5. Rätt vådligt är de bä' te si å skåda
på smålandsgräbberna di rara små.
En lätt kan få ett styng i hjärtats låda,
ty söta ä di ifrån topp te tå.
Trallalalla ...

6. När krigets åska gick på Lützens slätter,
just året sextonhundratrettiotvå
vi sprängde fram med långa bajonetter
och klådde fienden bå' gul å blå.
Trallalalla ... -

7. Visst finns det många språk uppå planeten,
men hemlandsmålet låter bäst ändå.
Ja skål för Småland, må det gå i teten,
då krigstrumpeten blås' från vrå till vrå.
Trallalalla ...

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 176/